Montymu jsem dal 6 bodů za jeho CD ***Rybolof*** hned po prvním poslechovém nástřelu, a ani po pozornějším poslechu a proběhlé diskusi mezi mnou a jím na tom nic nezměním. Diskuse mi ale pomohla mnohé v pochopení desky usnadnit. V duchu i jeho názoru, že v době netu se na něm dá všechno najít (najděte si to tedy za domácí úkol) jsem se neobtěžoval zjišťovat, je-li to Montyho prvotina či nikoliv, a jen usuzuji z intenzity, s jakou desku podsouval, že ano. A bude to první prvotina, u níž napíšu, že interpret musí do svých písniček dozrát. Obvykle je to naopak, píšu, že písničky musí interpret nechat déle zrát, tady je to naopak. Písničky vypadají jako zralá, veselá, mírně (sebe)kritická, mírně (sebe)ironická, určitě však pohodová výpověď ostříleného multižánrového písničkáře, kterým se dá i věřit. Pokud absolvujete diskusi, která tu proběhla na FOLKtime.cz, dojde vám, že písničky Montyho předběhly. Po té diskusi mu z nich nevěřím ani slovo, všechno je to jen póza bez nadhledu (typicky Tóóóón). Samo o sobě to ještě nemusí být špatně, ale posouvá ho to kamsi k popu, kde je toto zvykem a standardem (ani ne k rocku, odkud, jak říká, vyšel), asi tak někam k Tomáši Klusovi (pro starší: k Sagvanu Tofimu). Folkovému písničkáři musí být přeci jen víc věřit. Šest bodů ale zůstává i nadále za řemeslné provedení a zpracování písní, za průměrné, nekomplikované, ale „tak akorát“ k tématům sednoucí melodie, za občasné vtipné obraty (Gottecký/Ledecký) a situace (i když komolení koncového „V“ na „F“ je staré, jako azbuka sama a koneckonců, naivistické kresby s popisky školním písmem jsme tu už měli taky mnohokrát), za zručnost ve hře na použité nástroje (určitě chyby mladých či začínajících folkových písničkářů nemá – a vlastně je zručný doprovodný hudebník, jak ukázal i na Zahradní Terase s torzem Zhasni). A to je druhé prvenství této desky – o rutině píšu obvykle jako o negativním jevu ostřílených interpretů, tady je rutina pozitivním jevem muzikanta ve folku se teprve etablujícího. Trošku to ta rutina dokonce zachraňuje. Včetně postupů při skládání a stavbě písní a například i při volení konců skladeb (hned první *Tlustý pán* s „useknutým“ koncem je trochu výjimkou, jinak si Monty libuje v dramatickém vyvrcholení písně, kdyby se dostal k tympánům, zněly by jistě v závěru nejméně poloviny písní aspoň půl minuty v každé). Tak co vlastně na desce uslyšíte: V podstatě hned v první písničce na sebe Monty prozradí, kým se inspiruje a jak moc se cení („ *ujíždím na Redlovi, na Beatles ulítám, slova spíš odříkám* “). Spíše než Redla v něm ale slyším Nohavicu (

Nelituj
). Nakonec i skladba
Chtěl jsem
je v podstatě kouzlem nechtěné výpovědi. Na první poslech oceníte ty veselejší písně (
Tlustý pán
,
Ryby
), postupem času zjistíte, že si zapamatujete spíše ty vážnější (
Dým, Snídaně s Bohem, Nelituj, Rybolof
). Milostná vyznání mu ale nejdou vůbec – bicí v písni
O lásce
vysloveně ruší a jsou v rozporu s táhlým zpěvem. Ale třeba tak Monty lásku vnímá, když už vím, jak vnímá jiné věci. Nesmí chybět ani tolik dnes populární a zprofanovaná ostravština, dnes už opravdu laciná, ale stále účinkující, to je pravda:
Dopisy
.

Jako zpěvák, kytarista i skladatel Monty určitě neprudí a místy i potěší, na rozdíl od Montyho-člověka, což je nakonec u písničkáře to nejpodstatnější. Vlastně je mi to asi milejší, než sebepříjemnější člověk, kterému musím říct, že mu písničky moc nejdou.

{desky 713}